

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ ΝΕΪΤ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΑ

ΕΙΧΑ γνωρίσει τη Μάγια, όταν ήμουν είκοσι χρονών και μου είχε κάνει τόση εντύπωση, ώστε, από εκείνη την εποχή, δεν μπορώ να την ξεχάσω. Θυμάμαι ότι το βλέμμα των έκφραστικων ματιών της ήταν τόσο εύγενικό, τόσο πολύ κομμωστικό που και σήμερα ακόμη θα μπορούσα να σάς το περιγράψω. Η Μάγια είχε τα πιο γλυκά, τα πιο άθωα μάτια όλου του κόσμου.

— Μάγια, της ψιθύρισα, πρέπει να είμαστε πολύ αισθηματική για να έχετε τόσο όμορφα μάτια. Όσο κανείς σάς κυττάζει, τόσο ανακαλύπτει ότι είμαστε πιο γοητευτική, πιο χαριτωμένη.

Η Μάγια δεν γέλασε. Ένα τριανταφυλλένιο χρώμα ανέβηκε ως τα μάγουλά της και τα έκαιε πιο όμορφα. Η Μάγια στενοχωρήθηκε που την είχα ξεχωρίσει μέσα σ' εκείνον τον κόσμο των κοριτσιών.

— Αυτά που μου λέτε, ψιθύρισε στενοχωρημένη, μοιάζουν μ'ερωτική εξομολόγηση. Γιατί θέλετε, Άρθουρ, από την πρώτη κιόλας στιγμή να χαλάσετε τη φιλία μας; Έλατε, δεν βαρεθήκατε λοιπόν να κάνετε φιλοφρονήσεις στις γυναίκες;

Πόσο κουτός ήμουν εκείνη την εποχή! Θυμάμαι ότι αυτά τα λόγια της με πειραξαν κατάκαρδα κι ένοιωσα κάτι μέσα μου να σπάει. Κ' ήταν τόσο ο θυμός που με κυριεύσει, ώστε ωρκίστηκα να μην της πω πειά ούτε έναν τρυφερό λόγο. Έβγαλα λοιπόν τ' άθος με το οποίο είχα στολίσει την μπουτονιέρα μου το μάθησα στα χέρια μου και το πέταξα καταγής εμπρός στα πόδια της.

— Με συγχωρείτε, της είπα κατόπιν με σοβαρότητα, δεν ήθελα να σάς προσβάλω. Έλπισα μόνο ότι έσείς δεν θα κάνατε τις ίδιες σκέψεις με τ' άλλα κορίτσια!...

Εκείνη έρριξε ένα λυπημένο βλέμμα στο μαδημένο λουλουδι που βρισκόταν κοντά στα μεταξωτά λουλούδια της, έπειτα έσκυψε το πηρε από κάτω με προσοχή όπως μαζεύει ένα κοριτσάκι μια πληγωμένη πεταλούδα που της λείπουν τα φτερά και το κράτησε στην τρυφερή παλάμη της. Φαινόταν υπερβολικά στενοχωρημένη.

— Άρθουρ, ψιθύρισε, γιατί πετάξατε αυτό το λουλουδι; Σε τι σάς έφταιξε; Ήταν τόσο όμορφο πρώτα! Τώρα κυττάξετέ το πώς κατάντησε!... Και τ' άφησε να πέση πάλι μ' απογοήτευσι καταγής.

— Μάγια, ψιθύρισα με αγωνία, τόσο πολύ σ' έλπησε ο θάνατος ενός λουλουδιού;

Μά εκείνη, δίχως να μου απάντηση, έφυγε με φόβο από κοντά μου. Όσο δέ και αν προσπάθησα εκείνο το βράδυ να την ξεμοναχιάσω δεν το κατώρθωσα. Η Μάγια καταλαβαίνοντας αυτή την σκέψη μου μ' απέφευγε και δεν ήθελε τη συντροφιά μου.

Εγώ τότε θύμωσα πάρα πολύ. Α, όχι, αυτή η όμορφη δεσποινίς μπορεί να είχε υπέροχα μάτια, αλλά έμένα δεν μπορεί να με κάνει ό,τι θέλει, σκέφθηκα. Κι' ωρκίσθηκα να της δώσω ένα καλό κι' αξέχαστο μάθημα. Θα την έκανα να μετανοήσει πικρά. Θα της έδειχνα ότι δεν με είχε συγκινήσει κι' ότι μου ήταν αδιάφορη.

Τη συνάντησα για δεύτερη φορά στον χορό της λαίδης Μάρτετ. Φορούσε ένα πάλλευκο φόρεμα με πολλά τούλια κι' έμοιαζε σαν θεά ή σαν γοητευτική νύμφη. Η Μάγια είχε μια πολύ μεγάλη αδελφή, τη Τζόις, αρκετά συμπαθητική, μά που δεν της έμοιαζε καθόλου. Ήταν μια υπερβολικά συνηθισμένη όμορφη και τόσο φιλάρεσκη, όσο η Μάγια ήταν άθωα. Τότε μου ήρθε η ιδέα να την εκδικηθώ. Πλησίασα την αδελφή της, την χαιρέτησα με ευγένεια και άρχισα να συζητώ μαζί της.

Η Μάγια στεκόταν δίπλα της και παρακολουθούσε τη συζήτησή μας. Εγώ φαινόμουν ότι δεν την είχα προσέξει. Μια στιγμή, η Τζόις, η οποία νόμιζε πως δεν γνώριζα την αδελφή της, μου είπε με άφελεια.

— Γνωρίζετε την αδελφή μου; Η δεσποινίς Μάγια... Ο κ. Άρθουρ Χ.

Δόσαμε τα χέρια με αδιαφορία. Είδα τα μάτια της Μάγια να διαστέλνονται καταπληκτικά και να με κυττάζουν με μια απεριγραπτή άποια. Της είχε κάνει εντύπωση ότι την είχα ξεχάσει κι' ότι ούτε θυμόμουν τ' όνομά της. Φαινόταν πολύ ταραγμένη και μόλις μπορούσε να συγκρατήσει την θλίψη της. Η Τζόις, έπειτα από λίγο, μου ζήτησε συνάντηση και πήγε να χορέψει με κάποιο νέο με τον οποίο είχε κλείσει αυτόν τον χορό. Μείναμε μόνοι μας με τη Μάγια. Θέλοντας ν' αποφύγω, κάθε εξήγησι της πρότεινα:

— Θέλετε να χορέψωμε;

Αφέθηκε στην άγκαλιά μου και παρασύρθηκε από τους ήχους του παθητικού ταγκό. Ένοιωθα το σώμα της να τρέμει, το βλέμμα της να προσπαθή να συναντήσει το δικό μου και το άρωμα των μαλλιών της να με μεθάει. Αγωνιζόμουν να συγκρατηθώ για να μη προδώσω το μυστικό μου. Αν της έλεγα ότι την αγαπούσα, ήμουν βέβαιος ότι τώρα πειά δεν θα θύμωνε κι' ότι ίσως να μην μου αρνιόταν τη συμπάθειά της. Λένε ότι η γυναίκες έχουν ένα έμφυτο χάρισμα να καταλαβαίνουν τους ανθρώπους, οι οποίοι τις αγαπούν. Γι' αυτό κι' η Μάγια νοιώθοντας την μυστική λατρεία μου, δεν μπορούσε να εξηγήσει την διαγωγή μου.

— Άρθουρ, μου είπε τέλος μια στιγμή, γιατί είχατε μαθήσει με τόσο πείσμα εκείνο το λουλουδι; Σας είχαν πειράξει τα λόγια μου;

— Ποιό λουλουδι; Απόρησα κάνοντας ότι δεν θυμόμουν.

Η Μάγια έπαψε να χορεύει, κοκκίνησε στενοχωρημένη και ψιθύρισε:

— Με συγχωρείτε, Άρθουρ, γι' αυτές τις ανόητες έρωτήσεις. Ναι, δεν ήταν δυνατόν να θυμάστε πειά αυτή τη σκηνή.

Την συνώδευσα ως το σαλόνι που βρισκόταν η Τζόις, έκανα μια τυπική υπόκλιση και έφυγα. Έπειτα δεν την πλησίασα πειά ως το τέλος της δεξιώσεως.

Έφυγα από το μέγαρο της λαίδης Μάρτετ υπερβολικά στενοχωρημένος. Καταλάβαινα ότι είχα κάνει ένα μεγάλο κακό, μια

μεγάλη άτιμία. Ένοιωθα ότι είχα πληγώσει πολύ βαθειά ένα άθωο κορίτσι. Για πρώτη φορά το είχα κάμει να καταλάβει την κετεργαρία των ανθρώπων. Ημουν βέβαιος ότι από εκείνο το βράδυ η Μάγια θα έχανε την αθωότητά της και ότι θα γινόταν κι' εκείνη όπως όλες η νέες: υποκρίτρια.

Και ντρεπόμουν τον έαυτό μου. Είχα καταστρέψει την καρδιά της μοναδικής γυναίκας που αγαπούσα κι' αυτή η σκέψη με έκανε τρελλόν από την θλίψη μου.

Αγωνίσθηκα πάρα πολύ καιρό για να ξεχάσω τη Μάγια. Ο έρωσ της μου βασάνιζε την καρδιά και μου είχε αφαιρέσει τον ύπνο. Πολλούς μήνες πέρασα άγριες νύχτες άπνιχας σκεπτόμενος ότι είχα χάσει την μοναδική εύκαιρία να γίνω ευτυχισμένος.

Και για να λησμονήσω αυτό το μαρτύριό μου άφωσιώθηκα στη δουλειά μου. Μελέτουσα από το πρωί ως το βράδυ, έγραφα και ξενυχτούσα κατόπιν με τους εύθυμους φίλους μου. Έτσι σιγά, σιγά η μορφή της Μάγιας έφευγε από την σκέψη μου. Κι' ήρθε μια εποχή που την ξεχάσα! Μά ήμουν τόσο κουρασμένος ώστε δεν μπορούσα να έρωτευτώ άλλη γυναίκα. Κι' αυτές ακόμη η εφήμερες αισθηματικές ιστορίες μου άφηναν αδιάφορη την καρδιά.

Κάποιος με συμβούλεψε τότε ότι, για να γλυτώσω από τη νευρασθένεια, έπρεπε να παντρευθώ. Αφησα να μου θρη ο ίδιος τη συντροφο της ζωής μου. Ήταν ένα από εκεί-

να τα όμορφα, μά άφελή πλάσματα που δεν έχουν νεύρα μά ούτε και καρδιά. Διαρκώς συμφωνούσε μαζί μου και ποτέ δεν μου παραπονιόταν σε τίποτε. Γι' αυτήν ήμουν ο άνδρας της κι' ο κύριός της.

Κι' εγώ έπληττα από αυτήν την αγάπη της που ήταν ακόμη πιο χειρότερη από την αδιαφορία!

Ένα βράδυ στην αίθουσα ενός κινηματογράφου συνάντησα πάλι τη Μάγια και την αδελφή της. Μου συνέστησε τον σύζυγό της κι' εγώ την γυναίκα μου. Όταν έσβυσαν τα φώτα, ωστόσο έσκυψε σ' ατύ μου και μου ψιθύρισε:

— Είσαι ευτυχισμένος, Άρθουρ;

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου, ενώ ένοιωθα τα μάτια μου να θουρκώνουν.

— Κι' εσύ; την ρώτησα με πνιγμένη φωνή από τη συγκίνηση.

— Όχι, μ' απάντησε με μια κρύα φωνή γεμάτη κακία ενώ μου έσφιγγε το χέρι. Έλατε να με δήτε μια μέρα στο σπίτι. Μου είπε κατόπιν με τρυφερότητα.

Κι' εγώ ο άνθρωπος που είχα πληγώσει τόσο πολύ αυτήν την γυναίκα, αισθάνθηκα ότι είχα την υποχρέωση να της χαρίσω τώρα τη χαρά.

Και πήγα να την ιδώ και να την κάμω φίλη μου.

ΑΡΘΟΥΡ ΝΕΪΤ



Η Μάγια είχε τα πιο γλυκά μάτια